

# TÖRVÉNY VAGY KEGYELEM

2013. február 10.

– Jim Sanders tanításának előben elhangzott nyersfordítású szövege belső használatra –

*Hálákat adunk drága Mennyei Atyánk, áldunk és magasztalunk téged a mai napon. Szíveinket felemeljük, imádunk téged, áldunk téged és dicsérünk mindazért, amit tettél értünk, hogy behoztál minket a „családba”, hogy örök életet adtál nekünk. Megköszönjük ezt Neked, és minden dicsőség a tiéd legyen, mindazért a jóért, amit tettél az életünkben. Áldások uralkodnak felettünk Atyám, és áldunk ezért téged. Minden dicsőség az Úr Jézus Krisztusé, és általa a Mennyei Atyáé. Köszönjük a drága Szent Szellemet, akit adtál nekünk örök Vigasztalóként, a Jézus nevében!*

Zsebkendők felett történik az imádság, és a közelgő alkalmak bejelentésére kerül sor.

Hogy mennyire *felkent* itt a *zenei szolgálat*, azt csak akkor tudjátok meg, ha elmentek másfelé. Két múltbéli pásztorommal volt lehetőségem beszélgetni. Az elmúlt hetekben [Ausztráliában] elmondhatom nektek, hogy *vákuumban* voltam, mert a keresztények nem hordozzák ezt a gyönyörű kenetet.

A lányomnak a számítógépén lehetőség van arra, hogy fülhallgatót csatlakoztasson az ember, és amikor belehallgattak az elmúlt heti budapesti alkalomba, akkor a *kenet* őket is megütötte. A telefonon próbálták először az internetes csatlakozást, hogy a dicséretből a *kenetet* kivehessék, hogy *részesülhessenek* benne.

A kegyelemről van nagyon sok szó újra és újra visszatérve, hogy a *kegyelmet* és a *törvényt* egymással szembeállíthassuk. A törvény az *követel* tőlünk, a kegyelem pedig *elfogad* Istentől.

Elkészülök hamarosan egy tanítással, még nem értem a végére. Arról fogok tanítani, hogy miként folyik ez a játszma, hogy állandóan *egymást okoljuk* mindenért. Ádám kezdte ezt a játszmat. Mit mondott Istennek? Hogy az asszony, akit mellém adtál, az ő hibája az egész. Itt Európában, de az egész világon tapasztalható ez az *egymásra kenjük*, a másik hibája ez.

Az unokámat, aki egy egyetemista fiatalember, őt is az egyetemen, ahová jár, kinevelik ebből a szokásból. Ez egy négy éves katonai egyetem, és bizony *kinevelik* belőlük, hogy *ne okold* a másikat. Ha valami rosszat találnak, az kinek a hibája? Mindenki egyformán kap, száz százalékban. Így azután az ember megtanulja.

Ki öntötte ki a padlóra? Én voltam az, Uram! – mindenkinek egyszerre kell mondani. Akkor járnak legjobban, ha mind a húszan egyszerre mondják, hogy: – Én voltam az, Uram! Vagyis kinevelik belőlük. Ha te Isten *áldásaiban* akarsz járni, akkor neked is *fel kell hagynod* ezzel, hogy a másikat okolod. Segíteni fogok neked ebben.

Szükségünk van Isten *kegyelmére*, ez nagyon fontos. És mit kell hirdetnünk? A *kegyelemnek* és a *békességnek* az Evangéliumát. Az Evangélium annak a története, amikor az Úr Jézus Krisztusunk *meghalt értünk* a kereszten, és az *Ő megigazultságát adta* így nekünk.



Az Evangélium azt jelenti, hogy *örömhír*, jó hír. Mi a jó hír? Hogy Isten *nem tulajdonítja* be neked a te bűneidet. Hallelúja! Mert Jézus Krisztus *magára vette* ezeket. Tehát olyan emberek vagyunk ma itt a földön, akik ugyan nem vagyunk tökéletesek, de *hatalmasan áldottak* vagyunk. Magas szinten van a *kegyeltségünk*, és igen *mélyen szeret* minket az Úr.

Pál, amikor a Galatabeliekhez írja a levelét, akkor egy olyan példának a hasonlatát hozza, amikor az iskolára *vezérlő mestert* említi. A törvényt ehhez hasonlítja, ami az akkori időknek megfelelő példa volt. A *gyermek* habár örököse volt mindennek, de szüksége volt arra, hogy egy ilyen *vezetőt* kapjon, mert még akkor *kiskorú* volt.

De Istennek az áldásairól tudnunk kell, hogy ezek nem csak *szellemi áldások*, hanem a fizikális síkon *beteljesedendő áldások* is egyben. A világ, amikor rátekint az Írásokra, azt mondja, hogy ezek mind szellemi áldások.

Hogyan lehet az, hogy a megfelelő *időben* a megfelelő *helyen* vagyunk? A válasz erre így szól: mindez Isten *kegyelméből*.

Amikor idejössz a prédikációt hallgatni, nem arról fogok prédikálni, hogy mi a baj veled. Arról fogok *predikálni*, amit *Isten mondott rólad* annak ellenére, hogy esetleg veled problémák, és gondok vannak.

Mert elképzelhető, hogy veled és velem különböző helyeken *kifogásolni valók* lehetnek, de attól még az Evangélium arról szól, hogy *Isten megáldott* téged, és nekem arról kell prédikálnom. Nem azért jöttem ugyanis ide, hogy téged a törvénnyel fejbe verjelek, mert akkor a kárhoztatásnak soha nem lenne vége.

Jézus azért jött, hogy az *Örömhírt* hirdesse azoknak, akik a gonosz *igája* alatt éltek. Jézus *megbocsátást* és *új életet* hozott számunkra. Így megyünk ezen gondolatokkal az Igéhez.

**LUKÁCS 15,20.**

**20. És felkelvén, elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megeseék rajta a szíve, és odafutván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt.**

Vagyis az ő atyja *mikor könyörült* meg rajta? Még akkor, amikor messzi *távolban* volt a fia. Itt ez a *kegyelem* tökéletes *leírása*, mert amikor még mi mindig *bűnösök voltunk*, Krisztus már akkor *meghalt értünk*.

Most, amikor *Krisztus vére* által közel valókká lettünk, akkor milyen *közel* is kerültünk *Őhozzá*? Te és Isten *közel valók* vagytok, és én és te, mindannyian a *gyarapodás helyére* kerültünk. Meg kell azt értenünk, hogy valami igenis *megváltozott* az ószövetség és az újszövetség között.

A *vallásosság* gondolkodik az ószövetség alatt, a *törvények* és az *átkok* alatt, és ez egy *ószövetségi* ígéret alatt volt. Az ószövetség a *törvényen* alapult. Jézus pedig azért jött, hogy *betöltse a törvényt*, és nekünk egy *új egyezséget* adott. A keresztények sajnos összevegyítik, összekeverik az őt, az újjal. Az *ő elévült*, az *új* pedig egy óriási *jó dolog*. Hallelúja!

A következő igeverset nem lehet eléggé kiaknázni, meg fogjuk tudni ugyanis, hogy nem a törvény alatt vagyunk, hanem a *kegyelem* alatt. Ezen az Igén medítálnunk kell.

**RÓMA 6,14.**

**14. Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.**



Mondja mindenki: *nem a törvény alatt vagyok, a kegyelem alatt vagyok!* Vagyis, ha nem a törvény alatt vagyunk, akkor a *bűn* többé *nem uralkodik* rajtunk. Nem képes többé a bűn úrrá lenni rajtunk. Hányan vannak, akik azzal próbálkoznak, hogy a bűn ereje felett hatalmat vegyenek? Amikor Pál próbált nem irigykedni, vagy arra bírni a másikat, hogy ne irigykedjen, egyre inkább abba *estek bele*, hogy többet és többet kívántak.

Ha azt veszed észre, hogy egy bűn egyre nagyobb erővel vesz részt az életeden, akkor tudd meg, hogy *nem a kegyelem alatt* élsz, hanem a törvény alatt.

Valaki mondhatná, hogy mivel a kegyelem alatt élünk, ezért menjünk, és kövessük el a bűnöket. Ami logikusnak tűnik ebből: azt mondja itt az Ige, hogy a bűn tirajtatok többé *nem uralkodik*, mert *nem vagytok törvény alatt*, hanem kegyelem alatt.

Még egyszer tehát: A bűn tirajtatok nem uralkodik, mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Ezek *ellentmondanak* egymásnak. A *vallásos* emberek azt mondják, hogy ha én a törvényről prédikálok majd nektek, akkor többé a bűn majd rajtatok nem uralkodik.

Voltak, akik elmentek a gyülekezetből, mert azt kifogásolták, hogy én nem ütöm az embereket fejbe a törvénnyel. De én nem tehetek másként, mint ahogy a *Biblia mondja* azt, mert én nem vagyok Isten. Én azt mondom, amit a *Biblia mond*.

Tehát a Róma 6,14-ben le van írva, hogy a bűn rajtunk *nem uralkodik*. Nem uralkodik a *családunkon*, a *gyülekezetünkön*, az egyéni *életünkön* azért, mert *kegyelem alatt* vagyunk, és nem a törvény alatt. Vannak akik, az elmúlt időszakban hagyták el a gyülekezetünket és elmentek máshová, mondván, hogy itt tévesek a tanítások.

Amikor az embereket egy *erő* hajt arra, hogy valamit megcselekedjenek, akkor az az erő *uralja* őket, az a *mesterük*. Miért van az, hogy a bűn mestere valaki életének például? A Bibliában azt olvassuk, hogy azért, mert a *törvény alatt* vannak, és nem a kegyelem alatt. Mert ha igazán a *kegyelem alatt* él az illető, akkor a bűn továbbá *nem képes* rajta uralkodni.

Nézzük meg, mit is mond ez az Ige? Hogyha hallod a *kegyelmet* tölem prédikálni, és mégis a *keserűség* életét éled, és a *haragot*, az *összezávartságban* és a *meg nem bocsátásban* élsz, a *kívánság* űzi az életedet, akkor azt mondom neked, hogy te bizonyára *nem érted* a kegyelmet.

Mert a Biblia így tanítja, hogyha tényleg a *kegyelem alatt* vagy, akkor a bűn többé terajtat *nem uralkodik*. A törvény azt mondja, hogy te nem léphetsz rá a fűre. És a fű nagyon jól néz ki és az a fű *vonz* téged. Minél többet rátekintesz a pázsitra, annál zöldebbnek tűnik, annál nagyobb a vonzereje. A végén elkezded legelni azt a fűvet, mint egy tehén.

A bűnnek az ereje a törvény, mondja a Biblia. És a törvény önmagában jó, de a törvény nem azért adatott, hogy általa élhessünk, hanem azért, hogy *felfedje az igazi bűnös voltunkat*, és hogy *ráébredessen* minket, hogy szükségünk van egy igaz *Megváltóra*, az Úr Jézus Krisztusra.

Hogy kétségbeesésünkben felismerjük a törvény által, hogy *szükségünk* van egy *Megváltóra*. A törvény elmondja nekünk, hogy *nem* vagyunk képesek a magunk erejéből üdvözülni. De minél inkább próbáljuk, annál inkább *kudarcba* fulladunk.

Emlékszem, abban az időre, amikor még ittam, és amikor ez az ivás a végén *leuralt* engem, nem voltam képes többé kézben tartani. Nem voltam még újjá sem születve, de *felkiáltottam* az Úrhoz, mint az az ember, aki a keresztre feszítve ott Jézus jobbján.



És mondtam, hogy Uram, elvesztettem az uralmat e felett, nem tudok semmit tenni ez ügyben, nem tudom kézben tartani. Uram *segíts* nekem! Ennyit mondtam, és hogy mi történt? A *kegyelem erő*t vett a helyzet felett, és *eltávozott* tőlem. Ez volt a vége.

Tehát egyszerre csak ráébredsz arra, hogy a dolgot már nem tartod a kezében, és *szükséged* van Isten *kegyelmére* és *irgalmára*. Akkor jutsz el oda, hogy már *nem hibáztatod* a másikat sem érte.

A kegyelem azt mondja, hogy maradj a járdán és nem a fűvön. A kegyelem *megadja* neked a *szeretetet* arra, hogy egyszerűen élvezed azt, hogy a járdán járhatsz, és nem kell a fűre lépni. A kegyelem megadja a szívedre azt, hogy egyszerűen szereted, hogy a járdán járhatsz. A szeretet teszi ezt.

Az *ószövetségben* azt mondja a törvény, hogy ne tedd ezt, meg ne tedd azt. Isten azonban tudja, hogy te meg fogod *tenni* ezt, meg azt.

Pál így írja le a példát, hogy a törvény mondta, hogy *ne kívánd*, de minél inkább összpontosítottam erre, hogy ne kívánjam, *annál inkább* kívántam azt. Addig eszébe sem jutott, hogy kívánja vagy nem, amíg a törvény fel nem *hívta rá a figyelmét*, hogy ne kívánja azt. Megpróbálom a tőlem telhető legjobbat.

Hozzunk most egy példát: többé nem fognak az emberek kihozni a *sodromból*, mindig *szeretetlenben* fogok járni. Azután elmész a munkahelyedre, és ott hozzád szólnak, és rögtön ingerült leszel. Tudom, hogy nem értett semmit az alatt, amit mondott. De végül is, amivel foglalkoznod kell, az a *bűnnek egy forrása*. És ezek a hangok *nem* képesek rád *befolyással* lenni, ha valóban a *kegyelem alatt* vagy. Akik valóban a *kegyelem alatt* vannak, azok *élnek* a kegyelem által.

Hogyha azt mondd, hogy a kegyelem alatt élsz, de közben egy egészen *alacsony szintű* életet élsz, ami a föld porához hasonló, akkor megmondom neked, hogy miként lehet megmondani, hogy valóban a kegyelem alatt vagy-e? Hogy kegyelem alatt vagy-e, az az *életviteled*, és az életstílusod által megmondható.

Úgy gondoltam, hogy a kegyelem alatt milyen életet élek, vagyis az életvitelem nem olyan fontos. Nem fontos a *megigazultság* szempontjából, mert a megigazultságunk szempontjából valóban semmi köze nincs ahhoz, hogy miként éljük az életünket, milyen a magaviseletünk. Mert egyedül Jézus vére képes minket megigazítani, és erre nem képes a saját jó magaviseletünk például.

De az *életstílusodból* meg fogom tudni állapítani, hogy a *kegyelem* alatt élsz-e, vagy a *törvény* alatt. Mert a törvény *követel* tőlünk, a kegyelem pedig *ellát* minket.

Valaki megkérdezheti, hogy én vajon tökéletes vagyok-e? Erre azt szoktam mondani, hogy kérdezd meg a feleségemet.

Vagy valaki azt kérdezi, hogy folytonosan a bűn alatt élek? Nem! Van-e erős vonzás a múltban a bűn felé az életemben?

Ha az ember kegyelem alatt él, akkor is érheti *kísértés*, de az nem egy erőforrás a számára. A *kényszerítés megszűnt*. Vagyis ezért jól meg kell tudnunk *különböztetni* a kegyelmet a törvénytől. A kegyelemnek alapvetően három *definícióját* hozhatnánk, az elsővel kezdjük.



1./ Azt hiszem, hogy azt mindannyian értjük, hogy a *kegyelem* az egy meg nem érdemelt, *ki nem érdemelt kegyeltséget* jelent. Más szóval Isten egy olyan kegyeltséget, kedvességet, hoz elő az életünkben, amit nem érdemeltünk meg.

Tehát vegyük a példát, hogy leállítanak az úton, mert túllépted a sebességhatárt, a megadott sebesség határ felett mentél, és amikor megmutatod az igazolványodat, a rendőr elenged, *nem büntet* meg. Ez egy *kegyeltség*.

Tehát olyan dolgokat kapunk, amikor a *kegyelem alatt* élünk állandó jelleggel, amit nem érdemeltünk ki. Ámen. *Nem szolgáltunk rá*. Ha azt kapnánk, amire rászolgáltunk, akkor mindannyian elégnénk a tűzben.

Jézus jött, és egy *új szövetséget* vágott meg, *kötött* meg Istennel, és ez a *kegyelemnek a szövetsége*. A János 1,17-ben mondja, hogy:

**JÁNOS 1,17.**

**17. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.**

*Értenünk* kell a különbséget. Az én Bibliámban és a tiédben is egy megosztás van az Ó kötet és az Újszövetség kötete között. Minden Bibliában így van, van az ószövetségi rész és az újszövetségi rész. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy *változás jött* az ót követően az újban.

Ez azt jelenti, hogy Isten *hibát* talált az óban. Miért *adta* akkor Isten az ót? Meg kellett *mutatnia* Istennek az ember *természetét*, amely egy önmegigazító megigazulást keres. Istennek adnia kellett a törvényt Jézus előtt.

Amikor adta a *tízparancsolatot*, Isten már akkor tudta, hogy az ember *nem lesz képes azt megtartani*. Mert a parancsolatok után azt is elmondja nekik, hogy *készítsetek egy oltárt*, és az oltáron mutassátok be az *áldozatokat*.

Szükség lesz ezekre a bűnázdozatokra, mert el fogjátok *véteni* azt. Más szóval, nem fogjátok tudni megtartani a törvényt. Senki nem tudja, csak az Úr maga. És aki olyan ostoba, hogy azt gondolja magáról, hogy mégis megpróbálja megtartani azt, akkor mindet meg kell tartani, az utolsó vesszőcskéig, mert ha egyben vétesz... Vagyis a *kegyelem*, az egy ki nem érdemelt kegyeltség.

A *törvény* pedig úgy szól, hogy azt mondja Isten, hogy ha te ezt *megteszed*, akkor én is ezt és ezt megteszem. Vagy, ha ezt és ezt *nem teszed*, akkor én sem fogom ezt és ezt tenni veled. A törvény azt mondja, hogy ha mindezeket *jól* cselekszed, akkor megáldalak, de *hogyha elvéted*, akkor megnézheted magad. Ez a törvény. Ez az ószövetség alatti *törvény*. Tehát a kereszténység is próbálja behozni az újszövetségbe, de az valójában nem ugyanaz.

Valaminek meg kellett *változnia*, mert Jézus *meghalt* értünk. A törvény *feltételekhez* kötötteen áld meg téged, a kegyelem pedig *feltétel nélkül*. A kegyelem *egy ember engedelmességétől* függött, és az Jézus volt. Amikor Isten *rád tekint*, akkor Jézus Krisztus engedelmességét látja.

A későbbiekben visszakanyarodunk még erre, és elemezzük ezt. Ha *Jézus igaz*, akkor minden *más igaz* Isten szemében, és mindez Jézustól függött, tehát te *biztonságban vagy!*

Egy másik meghatározása a *kegyelemnek*, Isten *képességei* az életedben, hogy mindazokat megcselekedje neked, amit te magadtól *képtelen* vagy megtenni.



*Isten képességei* működnek a javunkra. A *törvény* alatt *magadnak* kellett tenned ezeket a dolgokat Istenért és magadért. A *kegyelem* időszakában pedig *Isten cselekedte* meg ezeket érted. A *törvény* arról szól, hogy én mit teszek, a *kegyelem* pedig így szól, hogy Isten megtette érted, és körülöttem, és rajtam keresztül.

Tehát látnod kell, mint én is akkor, hogy a magam erejéből *képtelen* voltam letenni az alkoholt, és akkor jöttek *Isten képességei*. És amikor Isten teszi azt meg, akkor az jól van megcselekedve. Láttam az életemben, amikor én próbáltam valamit tenni, és amikor te is próbálkozol esetleg tenni, és egyszerűen nem megyünk sokra vele.

De ha *Isten cselekszi* meg általam azt a dolgot, akkor az *jó*. Ha te magad próbálsz tenni, akkor nem lesz túl jó a dolog, lehet, hogy még rosszra is fordul. Még egyszer ismétlem, a Róma 6,14 azt mondja, hogy:

**RÓMA 6,14.**

**14. Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.**

A *törvény rád* tekint, hogy te mit cselekszel, a *kegyelem pedig Istenre* tekint. Hallelúja! A *törvény a hústestet* aktiválja, a *kegyelem pedig a szellemet*. Tehát a bűn nem vesz hatalmat felettetek, mert nem vagytok *törvény alatt*, hanem *kegyelem alatt*. A *törvény* alatt te teszed azt Istennek, a *kegyelem* alatt Isten teszi azt meg érted.

Tehát nem egy olyan rendszerben működünk, hogy te teszel valamit Istenért, hanem egy olyan rendszerben működik a *kegyelem*, hogy *Isten cselekszi* azt meg érted. Tehát nem az alatt a rendszer alatt vagyunk, hogy neked kell tenned ezt és ezt.

Jézus kegyelme alatt úgy szól a felállás, hogy *megáldalak* téged attól *függetlenül*, hogy te mit teszel. Miért tudja ezt Isten megtenni? Azért, mert a bűn többé rajtatok *nem uralkodik*. Az ördög a tőle telhető legjobban próbálkozott azzal, hogy el tudja *rejtetni* a szemünk előtt a *kegyelem* valós jelentését.

A *kegyelem* nem egy erőt jelent, amit megragadunk, és kihasználunk, hanem a *kegyelem* egy *személy*. A *kegyelem* nem egy alaptan, a *kegyelem* az az *Evangelium*, az Úr Jézus Krisztus személye!

Ha valóban a *kegyelem* alatt élünk, akkor a bűn rajtunk többé nem uralkodik. Azt jelenti, hogy a békességben, az örömben, a szellemiekben egyszerűen *erőfeszítések nélkül* tudunk járni, *boldogságban*. És egy természetfeletti élet ez. Jézus *kegyelmet* és *igazságot* hozott nekünk.

A *vallásosok* kérdezik, hogy miért nem tanítod az igazságot? Számukra az igazság azt jelenti, hogy kanyarodjunk vissza a *törvény*hez. Mondd el az embereknek, hogy mi a helyes és mi a hamis.

Az az igazság, hogy ezt nem kell megtennem, mert te *magad tudod*, hogy mi a *helyes* és mi a *hamis*, mert az Isten adott neked valamit, amit úgy neveznek, hogy „*lelkiismeret*”. A *kegyelem* és az igazság nem képes együtt jelen lenni a *törvény*ben.

Ugye olvastuk a János 1,17-ben, hogy a *törvény* Mózes által adatott, a *kegyelem* pedig és az *igazság* – együtt – a Jézus *Krisztus által* van. Ez egy teljes szembeállítás egymással. Ha az igazság egymagában *törvény* lenne, akkor miként lehetne őket egymással szembeállítani?



Tehát a Mózesi *törvény* szembe van állítva a Jézusi *igazsággal*. Vagyis két külön dolognak kell, hogy legyen. Jézus azt mondja, hogy ha *megismeritek* ezt az igazságot, ez az igazság *szabadokká* tesz benneteket.

**JÁNOS 8,31-32.**

**31. Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok;**

**32. És megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.**

A keresztyének mégis úgy gondolják, hogy ez az igazság a törvényre vezethető vissza, és ez pedig nem az. Akkor mi az igazság? Egy kis leckét veszünk itt.

**JÁNOS 14,6.**

**6. Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.**

Jézus azt mondja a számáriai kútnál az asszonynak, hogy eljön az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát. Ha az Atyát a törvény által imádnánk, akkor mi a *különbség* az ószövetség és az újszövetség között? Jézus igenis felhívta a figyelmünket a kontrasztra.

**JÁNOS 4,23-24.**

**23. De eljön az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiu.**

**24. Az Isten szellem: és akik Őt imádják, szükség, hogy szellemben és igazságban imádják.**

Eljön az óra, és az most van, mondja Jézus. Az *igazi imádók* szellemben és igazságban fogják imádni az Atyát. Hogyha a törvény lenne az igazság, akkor miként imádták volna az Atyát a törvényben? Nem lett volna különbség az ó és az új között.

De ott bizony van egy *változás*. Mi nem a törvény alatt imádjuk az Atyát, mert nem vagyunk a törvény alatt. Mi akkor az igazság? Nagyon szeretem, ahogy Pál a Galatákhöz írja:

**GALATA 3,1.**

**1. Oh balgatag galáciabeliek, kicsoda igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy iratott le, mintha köztetek feszítettett volna meg?**

Ki igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak? A *varázsláshoz* nagyon közeli szó ez, vagy talán ugyanaz, a megigézett. Ki varázsolt el benneteket? Egyszerűen azt mondja nekik, hogy *engedelmeskedjete* az igazságnak!

És az *igazság* az *Evangélium*. Figyeljete most Gyülekezet nagyon: *engedelmeskednünk* kellene az *igazságnak*, és ezek mégis inkább visszakanyarodtak a törvényhez. Az *igazságnak* a másik definícióját ott találjuk meg, hogy az a *kenet*, amelyet bennünk van. Ezt mondja...

**1JÁNOS 2,27.**

**27. És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az, és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok Őbenne.**



Persze az Úr elhelyezte a tanítókat és a pásztorokat is a gyülekezetben. De azon *kenet által*, amely benned van, képes vagy megmondani, hogy az illető az *igazságot tanítja-e* neked, vagy sem, mert meg van benned ez a bizonyosság. Vagyis nem lenne szabad visszakanyarodnod a törvényhez. Az a *kenet*, ami benned van, az az *igazság*, és nem hamisság, nem hazugság. Ámen!

Hogyan *imádjuk* Istent szellemben és igazságban? Figyelsz a bensődben, ez a személyes imaidód, és ami ott belül van, azt egyszerűen *kihozod*, pl. kiéneked. Különbőség van persze aközött, amikor *előre eltervezett* dicséreteket éneklünk, tehát egy szabályos dicséret szakaszban vagyunk, és együtt dicsérrjük az Urat, mint ahogy a tanítás is előre eltervezett, és most előhozom nektek.

A Szellem képes ezt hozni az alkalom *előtt*, vagy az alkalom *során* is, amikor szellemben és igazságban vagyunk. De a személyes imádat időnkben jöhetnek *dalok* a Szellemtől, és hasonló dolgok, kiejtések.

Ma jegyzeteket készítettem és elhoztam a gyülekezetbe, de az is lehetett volna ma a helyzet, hogy e helyett, valami mást mondok el. De a Szellem nem irányított másfelé, ezért maradok a jegyzeteimnél.

Lehet hallani az emberektől azokat a *dalokat*, amelyeket az imaidejükben kapnak. Az ószövetségben ezt nem lehetett megtenni, ott a törvény előírásainak megfelelő dalokat kellett elénekelni. A törvény szerint kellett tenni, neked úgy kellett azt tenni.

A kegyelem alatt Isten neked adja. Ha igazán a *kegyelem alatt* van az életed, akkor meg fog *változni*. Nem te fogod megváltoztatni az életedet, hanem a kegyelem fog *megváltoztatni* téged. A kegyelem egy *isteni életet* fog benned megteremni, és a kegyelem előhozza így a *gyümölcsöket*. A szőlőtőről és a szőlővesszőkről fakadó élet által gyümölcsöket és új bort terem.

És az az élet, amely a szőlőtőben és a szőlővesszőben van, az egy *új életvitelt* és egy új magatartásformát fog előhozni az életedben. Igazi *gyémántokat* szeretnénk a gyülekezetben, nem hamisítványokat! És én olyan dolgokat szeretnék látni a gyülekezetben, amit valóban a *kegyelem teremt* meg az életünkben. Mert ez az *örök élet* bennünk, ez teljesen valóságos.

Lehet, hogy elsöre nem látszik ez az új élet bennünk, de ahogy folytonosan benne maradunk, az előbb-utóbb teremni fog. És amikor az ember *szabaddá* válik belül, akkor kezd az Úr minket úgy *megáldani*, amit meg sem tudunk érteni a fejünkkel. Hogy hogyan létezik ez a rengeteg áldás, hát nem szolgáltuk rá, meg sem érdemeltük ezt.

*Szembe állítja* az Ige a kettőt: a *törvény* Mózes által adatott, a kegyelem és az *igazság* Jézus Krisztus által lett. A törvényben lévők mindig kontrasztosan *szembeállíthatók* a hit dolgaival, és a kettőt *nem lehet ötvözni* a Bibliában.

Pál azt kérdezi tőlük, kicsoda ígézett meg benneteket, és kicsoda *ámított el* benneteket, hogy előhozta ezeket a *hamis tanításokat*, és ti bevettétek. Az újszövetségi varázslásnak azt nevezem, amikor a hívőt a kegyelem alól kivesszük, és *visszavisszük* a törvénybe. Pál azt mondja itt, hogy az egy más evangélium, és aki azt az evangéliumot hirdeti, átkozott legyen.

## **GALATA 3,2.**

**2. Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-é a Szellemet, avagy a hit hallásából?**





Látjátok a *szembeállítást* megint? A *törvény* cselekedetei és a *hit* hallása. Két módon kaphatsz Istentől. Az egyik út nem működik. Pál szembeállítja a kettőt, az ót és az újat. Gyülekezet, mondd meg nekem, hogy te a *Szent Szellemet* a törvény tökéletes megcselekedése által kaptad? Vagy azáltal, hogy *hallottad* az Evangéliumot hirdetni, *hittél* benne és bár nem voltál tökéletes, de a hited által mindazt *elfogadtad*?

Vannak, akik azt tanítják, hogy először tisztítsd ki magad tökéletesre, azután gyere és fogadd el az üdvösségedet. Hányan vannak, akik először jó alaposan megtisztálkodnak, mielőtt zuhanyt vesznek? Csak az *Úr* tud minket *megtisztítani*! Úgy kell odamenni elé, *ahogy vagyunk*.

A Szent Szellemet a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából kaptad? Egy teljesen új rendszert tár elénk, amely által képesek vagyunk *elfogadni* Istentől. Szembe állítja egymással a törvényt és a kegyelmet. A törvény valamint a hit és a kegyelem teljesen *ellentétesek*.

Ha a törvény alatt tartod magadat, a *hited nem képes működni*. Sokszor elmagyaráztam már nektek: azért, mert *bűntudat* alatt vagy.

Valakit úgy tanítottak, hogy minden nap, minden bűnét meg kellett vallania, nehogy egyet is kihagyjon, kifelejtse belőle. És ő nagyon gondosan végigment rajtuk, nehogy egyet is kihagyjon. Mi az, ami alatt él ez az ember? A *bűntudat* alatt, és így a *hite* nem fog működni.

Hányan vannak, akik azzal kísérleteztek, hogy a törvény alatt egyre tökéletesebbé és tökéletesebbé váljanak. De ez nem működik.

#### **GALATA 3,3-5.**

#### **3. Ennyire esztelenek vagytok? Amit Szellemben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?**

Látjuk a Galata levélből, hogy a *szellemiek* és a *testi* dolgok azok egymással *szembe* vannak állítva. Ha az ember a hústestben van, akkor nincs szellemenben. A hústest egy *elmebeli gondolkodásmóddal* jár együtt.

#### **4. Annyit szenvedtetek hiába? Ha ugyan hiába.**

#### **5. Annakokáért, aki a Szellemet szolgáltatja néktek és hatalmas csodákat tesz közöttetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekszi-é?**

Pál azt mondja, ha akartok, *csodákat* látni *álljatok le a törvénnyel*. Ha akarsz csodákat a családotokban, ha akarsz csodákat a gyülekezetekben, mert az csak úgy működik. Hogyan képes Isten csodákat hozni az életedben? A törvénynek a cselekedeteiből, vagy a hitnek a hallásából? A hitnek a *hallásából* fogsz hinni benne, mert a *hit* hallásból van.

Pál kérdezi, hogy ugyan mondd meg nekem, melyik az? A *törvény* és a *hit* azok *ellentétesek*. Ugyanez a helyzet a *kegyelem* és a *törvény* dolgaiban. A *kegyelem* és a *hit* azok a *partnerek*! Miért van az, hogy az emberek bejönnek a hitmozgalomba, hallják a hitet prédikálni, hallják a kegyelmet prédikálni, és egy-két év után elmennek?

Azért, mert *nem képesek megérteni* a hitet. Ezért visszakanyarodnak és visszamennek a törvényhez. Az igazság az, hogy soha *nem* is váltak attól *szabaddá*. Tehát, ha tanulmányozod a Bibliát, akkor fogod látni, hogy a *törvény* és a *hit* soha *nem képes keveredni*. Az olaj és a víz nem elegíthető.



Ha a törvényt és a hitet ötvözöd, nem lesz a javadra, a hasznodra. Teljesen vagy az egyik, vagy a másik oldalára kell állnod, mert az *egyveleg nem működik*. Jézus mondta, hogy bárcsak forrók vagy hidegek lennétek, mert a langyosat kiköpi. *Választanod* kell, hogy kegyelem, vagy törvény?

Jézus idejében, amikor farizeusok éltek itt a földön, úgy gondolták, hogy nincs szükségük egy üdvözítőre, mert ők tökéletesen képesek megtartani a törvényt. A sadduceusok pedig nem hittek abban, hogy az ember feltámad. Úgy gondolták, hogy ők képesek arra, hogy az Istentől kapott törvényt tökéletesen megtartsák.

Valójában nem értették, hogy a törvény az *Krisztusra vezérlő* mesterünk. Oda vezérel minket. Nem tudott tökéletessé tenni, csak az Úr Jézus *Krisztus képes erre*, és az ószövetségben minden csak *árnyéka* volt az eljövendőnek.

És azt hiszem nagyon fontos azt megérteni, hogy csak e pár hét leforgása alatt, ami történt, amíg nem voltam itthon, voltak, akik visszakanyarodtak a törvényhez. Évek során jártak ide, hallgatták a tanításokat, hallgatták a kegyelem és az igazságról szóló tanításokat.

Ez az *ő veszteségük*, mert a kettő nem vegyíthető. Még a törvény alatt is tilos volt az, hogy különböző magokat elegyítsenek, vegyítsenek.

Ha az ember igazán *megérti* a kegyelmet, és a kegyelem mögött felhozható *erőt* az életünkre, akkor fogunk *hatalmas* dolgokat látni az életünkben megtörténni, amit csak Isten képes általunk megcselekedni. Csodákat, gyarapodást, betegek gyógyulását, nyomorékok felépülését. És a pásztorainknak boldognak kellene lenni ezeket látván.

Láttad-e, hogy a *dicséret* szolgálatainkon milyen *kenet* van? Ez egy kenet az életeden, és *szabaddá* válsz először belül, és azután tudsz kifelé megváltozni. Hallelúja! Dicsérjük az Urat.

Álljunk fel, és mondjunk ki valamit: *Én a kegyelem alatt vagyok, nem a törvény alatt, ezért vagyok áldott. Áldott vagyok reggel, áldott vagyok délután és este is áldott vagyok. Egyszerűen áldott vagyok. A családom áldott, az üzleti vállalkozásom áldott, a munkahelyem áldott, amerre csak járok áldott. Az Úrnak áldásai ezek. Ezek üldöznek engem. Egyszerűen áldott vagyok, gyógyult vagyok, és teljes vagyok, és nagyon gazdag vagyok. Ámen! Hallelúja, dicsőség Istennek! És nagyon boldog is vagyok. Hallelúja!*

Az Úr *öröme* része kell, hogy legyen az életünknek. Nem csak végignyomorogjuk az életünket, hanem örömben vagyunk. Szabadok vagyunk! Jelentsd ki: *Szabad vagyok! Szabad vagyok!*

Ezt követően *kórházi szolgálatra* történő felkenetésekre kerül sor, majd a kézzrátételes imádságra, üdvösségi ima megvallására, Szent Szellem keresztségére.

„Ráadás” – Az alkalom befejezése előtt ráadásként a következők hangzottak el: Azt szeretném elmondani nektek, hogy a mai tanítást, ami elhangzott, azt újra és *újra hallgassátok*, amíg a *kijelentést* meg nem kapjátok belőle. Ezt a tanítást hallgatja a lányom is újra és újra, és újra. Ismét és ismét hallgatja.

Elmentem Ausztráliába, és nem volt hiábavaló az utam, mert a fiamat be tudtam íratni a bibliaiskolába. Hallelúja! Nem látta ugyanis először ennek a jelentőségét, azt mondta, hogy nem érdekli őt.



És aznap, amikor ott voltunk, a Rhema prédikátor feleségét Patsy Camenetit meghívtam, hogy jöjjön el hozzánk, nagyon erős *közbenjáró* imádságos. Kenneth Hagin bibliaiskolájának az egyik professzora és tanítója volt, világszerte ismert és híres. Férjével mindketten *Kenneth Hagin* haláláig együtt utaztak vele a szolgálatában.

Amikor ott voltam, akkor arról prédikált, hogy miként *ne okoljuk* a másikat, hogy ne tegyük ezt. És mondtam, hogy az egész Európának jó lesz ezt hallani. Engem is okolnak az emberek mindenféle dolgokért, a pásztorok is gyakran utalnak erre. Tudtam, hogy ha hazajövök, akkor ezzel foglalkoznom kell majd.

Amikor így felüti a fejét a *mások okolása*, akkor általában maguk mellé állítanak másokat is, és azután együtt tűnnek el a gyülekezetből. Ez nem egy jó dolog, és *viszálykodást* okoz a Testben, Krisztus Testében.

Amikor már éppen elmenőben voltunk, odajött hozzám az egyik vezetőjük. Tudtam, hogy a fiam is oda akar tartozni különben. A hölgy odajött hozzánk, megkérdezte: „Te vagy Nathan?” „Igen.” „Gyere csak velem” – mondta neki. Beszélgették egy keveset, azután megkérdezte: „Holnap dolgozol?” „Nem.” „Akkor gyertek be, és nézzétek meg holnap, mi folyik itt.”

A következő éles gondolatom az volt, hogyha következő nap bemegyünk, akkor kell, hogy a fiamnak legyen egy Bibliája. Mert, hogy néz ki egy gyermek a bibliaiskolában, Biblia nélkül. Ott minden diáknak van Bibliája. Adott neki a hölgy egy Bibliát, és még aznap én is vettem neki egy Bibliát. Kedden pedig kifizettem a teljes bibliaiskolai díjat, ami kötelező.

Tehát ebben a rövid időtartamban – a testvérei különben mindig prédikáltak neki –, de végül is megértést kapott az *Ige szükségességéről*. Most ő harminc éves, de még eddig nem kapta meg ezt a megértést, hogy milyen *fontos* az Ige, és miként lehet *használni* az életünkben. Azt hiszem, hogy az ördög vakította el mindez ideig őt.

Persze odabent a bibliaiskolában nagyon jól tudnak imádkozni is, és biztos, hogy imádkoztak érte. Tehát előtte nem látta a fontosságát, hogy miért kellene neki odajárni. Most megváltozott, most látja, hogy ez miért szükséges, hogy miként lehet *használni az Igét* az életünkben, és hogy lehet *megváltoztatni* vele dolgokat.

Sokan elmennek úgy, hogy ezt soha nem látják meg. Úgy megváltoztatni az életünket, hogy megtartjuk a rendeleteket, hogy miként legyünk Istennek még inkább a tetszésére, ahelyett, hogy örvendoznénk abban a *teljességben*, amelyre *Ő teremtett* minket. És az életünkkel annyi mindent kezdetünk, ha vesszük ezt a változást.

Mondtam azt is a fiamnak, hogy csak egy *rövid időnk* maradt itt a földön, és azt érdemes *érte élni*, az Úrért. És a legjobb dolog számára nem az, ha kiképzzi magát egy újabb szakmára, hanem az, ha elmegy ebbe a bibliaiskolába, és valamit *vesz magához*, ami *örökre szól*.

Tegnap röviden beszéltem arról, hogy amikor eljön majd az új föld és az ég, és az új föld teremtése, és az *új Jeruzsálem* aláereszkedik a mennyből, olyan méretű lesz, hogy ezerötszáz mérföld, vagy inkább mondjunk km-et, hogy foghatóbb legyen. Ezerötszáz km magasan, széltében és hosszában is ezerötszáz km.

Hogy fel tudjuk fogni a távolságot, ide Székelyudvarhely kb. hatszáz km. Alig várjuk, hogy odaérjünk, amikor megyünk, olyan messzire van, és annak még a duplájánál is több. És majd amikor ott bekerülünk a *helyünkre*, onnantól kezdve dicsőségről dicsőségre *elváltozunk*. Még ott is *növekszünk*, miért ne *kezdjük el itt*. Itt lent *többet tudunk tenni* az Úrért. A fiam megértést kapott erről.



Tanítják nekik is, hogy *lépcsőzetesen* haladunk a hitben. Amikor kezdünk hinni az elején, akkor vessük ki a hitünket, hogy egy pár zoknit szólítunk be pl. Úgy válnak *csalódottá* sokan, hogy rögtön a nagyba vetik ki a hitüket, hogy egy új autó, vagy valami más jön, és az nem jön, mert *nincs hitük* rá.

A Róma 5,2 szerint az a kegyelem, amelyben állunk, ahhoz a menetelünk hit által van. Tehát a *hitet* kell *növelnünk* ahhoz, hogy *nagyobb kegyelemben* lehessen az életünk. És képesek vagyunk *kiképezni* magunkat itt a földön, bár az idő gyorsan halad.

A Róma 8,1-2 Igéket ma reggel kaptam, amire nem volt ma időnk, hogy kitérjünk: Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye szabaddá tett minket a bűn és a halál törvényétől.

A másik igevers pedig a Példabeszédek 16,3 volt, hogy *kötelezd el* a dolgaidat az Úrnak, és akkor a te *gondolataid megalapozottá* válnak. Más szóval azt mondja ez az Ige, hogy hogyan vegyük a *vezetésünket*. Az emberek ugyanis nem kötelezik el magukat az Úr felé.

Jézus az *Ura* az életünknek, és Ő *vezetni* fog minket, ha *elkötelezzük* magunkat, hogy ezen az úton járunk. Nem mindenkit prédikátornak hív el az Úr. Lehetsz gazdag üzletember, vagy jó kétkezi munkásember, *amire az Úr teremtett*.

De ha nem kötelezzük el magunkat rá, hogy abban *kitartunk*, az lesz a vége, hogy előbb utóbb odébb állsz. És itt a földön lehet úgynevezett *halott életet* is élni, és amikor a mennybe megyünk, akkor látjuk a *vesztését*.

Tehát sokkal *magasabbra* eljuthatunk, mert Isten kegyelme megadja ezt számunkra, hogy a fölött, mint hinnénk, vagy elgondolnánk, feljuthatunk. Erre szükséges ez az *elkötelezés*.

Amikor én a bibliaiskola első évét jártam, volt ott egy prédikátor Németországból, Nyugat Berlinből, a vasfüggönyön túlról, és megkérdezte, hogy ki az, aki el akarja *kötelezni* magát, hogy misszionárius legyen Németországban?

Én kiléptem, mondtam, hogy én. A barátom meg is tanult négy hónap alatt németül, és ő kiment. Négy hónap után, már szinte tudott prédikálni is németül. De ő is először megtette ezt a lépést, hogy *elkötelezettséget* mutatott.

Az Úr engem nem ott akart, de ezt az *elkötelezést elfogadta* a részemről. Jézus kell, hogy legyen az életed *Ura* mindenképp. Nem fog téged Kínába küldeni úgy gondolom, mert nem beszéled azt a nyelvet, először is a nyelvet kell beszélni. Itt fog tudni az Úr *használni* téged, van sok tennivaló itt is. És ez nagyon fontos.

Nagyon örülök tehát ennek, hogy ez megtörtént. Persze a bibliaiskola nem mindenki számára van, de a fiamnak ez el volt készítve. Most már nem szedi a gyógyszereit, amit a vérelzáródásra és más dolgokra kellett szednie. Egy héttel előtte megállapították, hogy teljesen meggyógyult, és a bibliaiskolába csöppent. Örvendezünk ebben is.

Nem könnyű ezt a *kegyelmet megérteni*, ezért javaslom, hogy újra és újra *hallgassátok*, hogy *megemésszétek*. Mert sokan visszautasítják, még azok is, akik nekem a hitet tanították, azok közül is sokan. Egy napon majd megértik ennek a kijelentését.

Vannak olyan [téves] tanítások, amiben azt mondják, hogy nem megyünk az elragadtatással mindannyian, lehetett most a TV-ben látni ezt. Ugye a Biblia mondja, hogy *mindannyian*, akik Krisztusban vannak, azok, akik a földön Krisztus *Testéhez tartoznak*.

A tanítás pedig arról szólt, hogy nem mindenki lesz akkor elragadva. Amivel magyarázzák ezt, az a Zsidó 6. és a Zsidó 10. fejezetekben van és az Evangéliumokból halásznak elő néhány dolgot. Az egyik pásztorunknak is bántotta a lelkét ez a tanítás, megkérdezte, hogy akkor ez, hogyan van?

Aki ezt tanítja, az 85 éves korára, nagyon büszke arra, hogy mennyire tudja a Bibliát idézni. Idéz mindenhonnan, és össze-vissza hozza, és tévesen magyarázza a kegyelmet. Ha ez igaz lenne így, akkor az Úr jobban tenné, hogyha miután újjászületünk, mindenkit föbe lőne, azonnal temetés, és akkor a szellemünk biztosan a mennybe kerülne. Ugye? Tehát egy igen *ostoba elgondolás*.

Akik Krisztussal vannak ott *fent*, azok mind jönnek le, hogy a *megdicsőült testüket* felöltsék, és mindazok, akik akkor itt élnek a *földön* a Krisztusban. Ugye először feltámadnak a halottak, azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, írja. Abban az időben az Úr nem akar majd keresztényeket itt a földön, akadály lenne ugyanis az Ő munkájában, ezért azokat *összegyűjti és elviszi*, mert rengeteg *csecsemő* van köztük.

A Thessalonika levélben újra megnéztem, hogy a *Krisztusban lévőekkel* történik majd ez. Tehát először akik *meghaltak*, és azután mi, akik *élünk*. A pásztor megnyugtattam e felől, és meg is nyugodott, hogy senki nem marad itt. Néha még hátránya is van annak, ha az ember angolul beszél, mert ilyen tanításokba botlik.

Köszönjük, hogy nagy távolságokról jöttetek ma el, még mindig havazik, jó volt együtt lenni, áldott legyen az utatok haza, az angyalok őrizzenek benneteket amerre csak mentek. Szeretet áradjon köztünk. Áldott legyen az Úr örökkön-örökké. Ámen!